

ХЕНРИ ФЕЛСЪН КОСМОНАВТЪТ ОТ АДНАКСАС

Превод от английски: Григор Попхристов, 1986

chitanka.info

Опитвах се да съставя речта си за пред нашето градско събрание и подобно на повечето писатели се взирах през прозореца за вдъхновение. Наблюдавах едно малко бяло облаке, когато аднаксаска летяща чиния пресече линията на погледа ми и изчезна по посока на гората Рацца.

Сега живеех в Сентър Вали, Айова, с моята жена, родена на Земята и двете ни деца и бях приел външния вид на земянин на средна възраст, но съм роден на планетата Аднаксас и съм живял там неколкостотин земни години. Преди няколко земни години бях принуден да избягам от родната планета и сторих това с откраднат космически кораб от аднаксаските военновъздушни сили. Затова знаех какво виждам.

Аднаксаският пилот не случайно се беше насочил към гората Рацца. Там, на върха на едно дърво, бях паркирал моята стара летяща чиния и макар да беше невидима за човешките очи, знаех, че космонавтът я бе забелязал и сега се спускаше, за да я изследва.

Обзе ме отчаяние.

До този момент бях сигурен, че съм единственият аднаксасец, който знае за съществуването на Земята. Първия път бях дошъл тук, за да определя Земята за разрушаване, но да употребя един стар аднаксаски израз — „бях оглушен“. Влюбих се в земно момиче.

По тази причина и поради затрудненията да направя своя доклад на Аднаксас, аз избягах обратно на Земята и се ожених за момичето. Установихме се в малък град и заживяхме спокойно.

Но сега Земята беше открита от още един аднаксасец и знаех твърде добре какво означава това. Пилотът щеше да се върне на Аднаксас с доклад и само след няколко часа през Космоса към Земята щеше да се понесе ескадрила от бомбардировачи. Защото според аднаксаския обичай, щом бъде открита нова планета, тя се разрушава, преди да успяла да извърши някаква агресия на Аднаксас. След това изпращаха екип от учени, които по парчетата установяваха дали това е била враждебно настроена или приятелска планета.

Моето задължение беше ясно. Аз трябваше по някакъв начин да попречи на човека от летящата чиния да се завърне на Аднаксас. Така съществуването и местоположението на Земята щеше да остане неизвестно за моята безмилостна родна планета.

Но как?

Съзнанието, подсъзнанието и аднаксаското ми съзнание отказваха да функционират. Единственият план, който ми дойде на ум, беше да се предам, да тръгна с пилота на летящата чиния и по обратния път, преди да сме стигнали до планетата, да унищожа него и себе си. При мисълта да напусна завинаги жена си и децата си се почувствувах така нещастен, че силно изстенах.

— Какво ти е мили? Да не си болен?

Обърнах се. В рамката на вратата със загрижено лице и кърпа за прах в ръка стоеше жена ми.

— Добре съм — отвърнах тъжно аз. — Причина е речта, която трябва да подгответя. — Хванах се за тази лъжа и продължих по-смело. — Нищо не мога да измисля. Ще изляза да се поразходя. Може това да ми помогне.

— Сигурна съм, че ще измислиш нещо — рече жена ми. — Една добра дълга разходка ще ти проясни главата. Като седиш тук и пушиш толкова много, нищо чудно, че не можеш да мислиш.

Отидох при нея и я прегърнах.

— Довиждане мила — казах аз, като се опитвах да не издавам вълнението си. После я целунах. — Къде са децата? Искам да си взема довиждане и с тях.

— Какво ти става? — попита жена ми. — Излизаш само на разходка, а както се сбогуваш, човек би помислил, че отиваш на Луната.

Луната! Щом стигнеш до този спътник, пътуването ми едва щеше да започва. Но жена ми мислеше, че съм земянин, а сега не беше време да й обяснявам, че през последните десет години е била омъжена за извънземно същество, което сега я напуска, за да спаси света. Мисля, че не можете чак след десет години да кажете нещо подобно на жена си. Вероятно тя нямаше да повярва и на половината от казаното.

Въздъхнах и изрекох последните земни думи, които щяха да излязат от устата ми.

— Да, мила.

След това напуснах къщата и започнах тъжното си пътуване.

— Вземи си шапката! — извика след мен жена ми. — Ако се разхождаш гологлав, след това аз ще слушам оплакванията ти!

Престорих се, че не съм я чул и продължих пътя си. В главата ми нахлуваха тъжни мисли. Що за безславно начало на една мисия, която

имаше за цел да спаси Земята. Исках да се пожертвувам, но страшното беше, че не можех да споделя това с никого, дори с жена си. Трябаше уж за малко да се отделя от любимите ми същества, а вече никога няма да се върна при тях. Те щяха да чакат, да се чудят, да се беспокоят и накрая щяха да решат, че съм ги напуснал. После ще бъда обявен за мъртъв, децата ми ще пораснат, жена ми ще се омъжи за някой друг, а за мен ще си спомнят с неприязън. Да си взема шапката? Тя беше нова и скъпа. По-добре беше да я оставя. Вероятно ще бъде по мярка на следващия й съпруг. Това беше най-малкото, което можех да направя.

Стигнах до гората Рацца, хвърлих един последен човешки поглед наоколо и след това се върнах към своята аднаксакска форма, която ме направи невидим за човешките очи. Като сторих това, изпитах страшни болки и бих ужасен от сърцераздирателния звук, който изглежда излизаше от моето тяло. И тогава, внезапно се почувствувах по-добре. Погледнах се и разбрах. Десетте години добра, домашно пригответа земна храна бяха оказали своето влияние. Аз бях надраскал старата си аднаксакска военна униформа. От внезапната промяна част от копчетата бяха изхвръкнали, а панталоните се бяха цепнали. Въздъхнах и загубих още едно копче.

Разполагах с малко време, за да тъгувам за своята бивша елегантна фигура. Чух изстрелите на няколко пушки (те не биха на повече от неколкостотин ярда оттук) и почти в същия момент аднаксакската чиния се плъзна над главата ми и се приземи на поляната, където стоях. В мига, в който докосна земята, пилотът я направи невидима за човешко око.

Чух развълнувани гласове и шум от хора, пробиващи си път през храстите. След малко Дейв Никълс и Джек Уилсън се появиха на поляната с пушки в ръце и се заоглеждаха нетърпеливо наляво-надясно.

— Тук падна! — извика Дейв. — Ударих я и с двата куршума. Най-голямата канадска гъска, която някога си виждал!

— Тя е моя — възрази Джек. — Аз я ударих, след като ти пропусна. Но това не беше канадска гъска, а американска патица. Видях отличителните й белези много добре.

— Тук я няма, но не ще да е отишла далеч с моя куршум в тялото си.

— Твоя куршум! — извика Джек. — Искаш да кажеш моя!

Двамата ми съседи се отдалечиха, като спореха бурно. Люкът на летящата чинна се отвори бавно и космонавтът се огледа внимателно. След това прекрачи прага, стискайки в едната си ръка аднаксаски молекулярен пистолет, а в другата — ръчна кожена чанта.

Знаех, че един изстрел от пистолета му може да разрушит цяло село, и забързах към него.

— Не стреляйте! — му извиках на аднаксаски.

Космонавтът насочи пистолета към мен.

— Не стреляйте! — повторих аз. — Аз съм един от вашите.

Космонавтът свали пистолета, който (едва сега видях) държеше наопаки.

— Еврика! — възклика той. — Най-после те намерих!
Командирът на ескадра Екс-май-екс, предполагам?

— Да, аз съм Екс-май-екс.

Космонавтът погледна парцаливатата ми униформа и шкембето.

— Променил си се — каза той с тъга и прибра пистолета. — Чудно ми е, че си останал жив тук, в изгнание, на милиони светлинни години от цивилизацията. Не ме ли познаваш?

Погледнах го по-отблизо.

— Външните отличителни белези са ми познати, но не мога да се сетя за името — отвърнах неуверено аз.

— Май-екс-екс — рече той. — От Аднаксаския университет.
Преподавал съм ти космическа химия.

— Разбира се — казах аз, — сега си спомням. Но какво правите тук, сър?

— Търся те по нареддане на Президекса — отвърна той. — Очаква завръщането ти с нетърпение.

Тръпки ме побиха. Бях виждал какво се случва на аднаксасците, които са разсърдвали Президекса.

— Когато избяга — продължи Май-екс-екс, — общественото мнение реши, че ти завинаги си се загубил в Космоса. Но неколцина от нас чувствуваха, че в действителност си се подслонил на някоя далечна планета. След като военните се отказаха от търсенето, на част от нашите учени бе поставена задача да те открият. За първи разузнавателен полет бях избран аз, защото те познавах лично. И ето че те намерих. Това се казва късмет, нали?

— Да, но за вас — отвърнах покорно аз. — Ще се върна с вас, сър. Предполагам, че можем да тръгнем веднага.

Бях готов. Колкото по-скоро тръгнеме, толкова по-скоро щях да унищожа двама ни в Космоса.

— Това не е възможно — рече професор Май-екс-екс. — Беше ми наредено, ако те намеря на нова планета, да я изследвам и да отнеса подробен доклад на Президекса. Така той ще знае как да се справи с нея, нали разбираш?

Разбирах. Та нали самият аз се бях „справял“ с други планети но същия начин? Бях унищожил четиринацетър без чужда помощ и сега Земята беше следващата.

Но имаше малка надежда. Професор Май-екс-екс е бил винаги добър човек, макар и малко неразбираем понякога. Ако можех да му покажа какво хубаво място е Земята, колко мили са хората и да го оставя да види красотата на моя семеен живот, може би той щеше да се трогне и да ни пощади. Вероятно щеше да ми позволи да остана на Земята и дори да не съобщи на Аднаксас за съществуването й. Струваше си да опитам. Ако не сполучех, винаги имаше възможност да изпълня първоначалното си решение.

— Сега — каза живо Май-екс-екс — се уповавам на теб да ми помогнеш в тази мисия, възложена ми устно от министъра по космическите работи. Ти знаеш, че мога да кажа няколко добри думи за теб, когато се върнем на Аднаксас.

— На ваше разположение съм, сър — отвърнах аз, започвайки да го подгответям да погледне с добро око на Земята.

— Добре тогава. Тъй като си успял да преживееш известно време на тази планета, предполагам, че си имал някакви контакти с аборигените.

— О, да — отвърнах аз. — И не само приех тяхната форма, но се ожених за местно момиче и...

— Ти си се оженил за туземка? — ме погледна с недоверие Май-екс-екс.

— Да, сър — признах аз, изчервявайки се. — Ожених се за земна жителка и имам семейство. В края на краищата мислех, че мога да остана тук до края на живота си.

— Не се извинявай, момче — каза дяволито Май-екс-екс. — Не съм изненадан. Познавам ви вас, момчетата от BBC. Кой друг би могъл

да се отправи сляпо в Космоса, да пропътува милиони светлинни години и да се приземи на планета с момичета? Искам да се запозная със семейството ти. Може ли да се уреди това, без да разберат кой съм?

— О, разбира се — уверих го аз. — Приемете човешки образ и аз ще ви представя като мой стар приятел от Бруклин. След това, каквото и да кажете, никой няма да го приеме за странно. Аз ще приема по-напред човешки образ, за да ви покажа как изглеждат земните хора. — При тези думи аз върнах обратно обичайния си човешки вид.

Професорът ме разгледа отблизо, като се усмихваше под мустак и си взимаше бележки за бъдещите лекции. Той се упрекваше, че беше пропуснал да вземе със себе си кинокамера.

— Мисля, че я запомних — реве той, отстъпвайки малко назад.
— Само след миг се присъединявам към теб, момчето ми.

Малко по-късно той стоеше пред мен в човешки вид. Беше съвсем нормална мостра на човек. Дори ми се стори твърде позната. Погледнах го втори път по-отблизо. Професорът се беше променил в точно мое копие.

— Извинявайте, сър, но вие сте точно мое копие.

— Добре го направих, нали?

— Но, сър — продължих търпеливо аз, — това е неудобно. Би било по-добре, ако заприличате на някой друг човек.

Професор Май-екс-екс се опули.

— Какво искаш да кажеш, Екс-май-екс? Не са ли всички хора еднакви?

— Не, сър — отвърнах аз. — Няма двама еднакви хора, с изключение на близнациите.

— Никога не съм чувал за такъв хаос — запелтечи професорът.

— Та на Аднакас всички си приличаме. Това да няма двама души, които да си приличат е репродуктивна анархия.

— Само ни дайте време, сър — отвърнах аз. — Ние тук сме млада планета и още не сме шлифовани, но прогресираме. Ето, само вчера видях две жени, които носеха еднакви шапки и лицата им също изглеждаха еднакви.

Професорът измърмори нещо под носа си и отново се промени. Той се превърна в колеблив възстар джентълмен с очила и малки рошави мустачки, в неогладен вълнен костюм и черна мека шапка. Чантата остана непроменена. Решихме да се нарича Джордж Хоскинс.

— Кажи ми, Хенри — ме попита професор Хоскинс, когато се отправихме към града, — какво представлява тази планета?

— Земята е една велика малка планета, сър — отвърнах аз. — Пълна е с училища, църкви, магазини и транспортни средства. Развива се с големи темпове. За мен, така далеч от родината, тя стана истински дом, сър, и аз я обикнах.

— Как са настроени аборигените?

— Приятелски, като всички чуждоземци — отвърнах аз. — Това е най-характерният белег на земянината, сър. Желае мир и приятелство с всички.

— Добре — намръщи се професорът, — но точно преди да се приземя, чух множество експлозии, а няколко топчици пробиха корпуса на летящата чиния и профучаха съвсем близо до главата ми. Това ли е обичайният поздрав, с който твоите земяни посрещат гост от друга планета?

— Това не бяха изстрели на военни, сър — засмях се аз. — Двама мои съседи ви взеха за дива патица.

— Един от враговете на хората ли?

— О, не — отвърнах аз. — Дивите патици са безобидни птици и са големи приблизително колкото вашата чанта. Те не могат да причинят зло на човека.

— Защо тогава хората ги стрелят?

— За спорт и забавление — започнах аз. — Много е вълнуващо да...

Изражението на лицето на професора ме прекъсна. Що за начин бях изbral да го убедя в човешката миролюбивост!

— Това не е само спорт — добавих бързо аз. — Ловците се хранят с убитите птици.

— Колко отвратително — възмути се професорът. — И така, земяните са миролюбиво и приятелски настроени хора, нали?

— Е, да — потвърдих аз. — Такива са. Вие ще видите. Ние не сме ужасни хора, сър.

Междувременно бяхме пристигнали в града.

— Земяните са съвсем обикновен народ, който вярва, че трябва да живее и... Внимавайте, сър!

Професорът беше слязъл на платното, без да се огледа в двете посоки. Сграбчих го за рамото тъкмо навреме, за да го отстраня от

пътя на мощната автомобил, който профуча покрай нас.

— Ей богу! — извика професорът, опипвайки се за молекулярен пистолет. — Бяхме нападнати!

— Моля ви да се успокоите, сър — казах аз. — Няма причина да се тревожите. Това беше само един средношколец с колата си на път за вкъщи.

Професор Май-екс-екс ме погледна странно.

— Искаш да кажеш, че тази машина я управлява едно *дете*? Нормално нещо ли е на Земята да се позволява на децата да убиват другите по свое желание?

— О, не — отвърнах аз. — Те не се *опитват* да убият никого. Ако го сторят, ще пострадат родителите им. Това е само детски начин малко да се позабавляват.

— Започвам да се боя от нравите в този свят — рече професор Май-екс-екс. — Кажи ми, ако човешките същества стрелят по всичко, което се движи, а децата им връхлитат върху всичко, което не се движи, как тогава изобщо са останали живи хора?

Сигурен съм, че имаше отговор на този въпрос, но сега не можех да мисля за него.

Професор Май-екс-екс имаше вече съвсем нещастен вид и аз бях обезпокоен. Реших да спрем при Градския клуб, за да му покажа всъщност колко приятелски настроени бяха хората. Обясних му че клубът е място, където хора с подобни вкусове се събират доброволно, за да се забавляват и разговарят помежду си.

На входа налетяхме на Големия Бъд Топлинджър, един от нашите най-сърцати членове. Когато представих Джордж Хоскинс на Големия Бъд, моят огромен съсед го посрещна с възхищение.

— За мен е истинско удоволствие да се запозная с вас, Джордж — изрева Големият Бъд и така му стисна ръката, че костите на Джордж изпращаха. — Ела!

И Големият Бъд, с най-добри намерения, така силно тупна професора по гърба, че бедният стар космонавт се бълсна в бара.

— Големият Бъд много ви хареса — прошепнах аз на Май-екс-екс, докато му подавах очилата. — И вие ще го харесате. Той е най-добросърдечният и приятелски настроен човек, когото бихте могли да намерите на Земята.

— Наистина ли? — ахна Май-екс-екс. — Президексът да ми е на помощ!

Аз исках Май-екс-екс да остане и пийне едно питие, но той настоя да напуснем веднага. Може би така беше по-добре.

Когато наблизихме дома ми, чухме силни писъци и викове. Няколко малки фигури в космонавтски шлемове се стрелнаха към нас. Те стреляха диво с оръжията си и падаха мъртви, после скачаха отново и продължаваха битката.

— Мугисленерите! — извика Май-екс-екс, посягайки към молекуляренния си пистолет. — Бягайте, и се спасявайте!

— Всичко е наред, сър — казах му спокойно. — Това е само детска игра на война.

— Децата играят на война?

— Това е любимата им игра — отвърнах аз. — Докато те се забавляват...

— Тази дума! — изстена Май-екс-екс. — Трябва да отбележа този обичай. Деца, които играят на война!

— Те не се убиват наистина — казах аз. — Това е един безобиден начин да се разтоварват, а нашите психолози казват, че децата, които...

Прекъснаха ни две от децата, които се биеха с юмруци заради един пистолет. Децата избягаха, плачейки, а от дракотините, които получих, докато ги разтървавах, дори не бликна кръв.

Ние влязохме вкъщи и представих Май-екс-екс на жена си. Тя го посрещна радушно и го увери, че няма да има никакви неприятности. След това ме целуна, докато той ни се усмихваше, и ме удари, когато погледна настрани. Ако не бях извикал от болка, той може би изобщо нямаше да забележи.

— Малка нежна жена — усмихнах се болезнено аз, докато го въвеждах в гостната.

— Да, наистина — каза предпазливо той. — Вярвам, че няма да ме хареса много. Лесно получавам натъртвания.

Седнахме в гостната и включихме телевизора.

— Земянинът обича този начин на живот — казах аз на Май-екс-екс. — Да се сгуши в малкия си дом с жена си и децата си и мирно да гледа забавните и учебните програми по телевизията. В момента са детските програми, но по-късно ще можете да добиете по-добра представа за нашите културни ценности.

Децата дойдоха и седнаха да гледат с нас. През следващите два часа ние бяхме под въздействието на серията каубойски приключения, които изпъльваха стаята с гръмотевичен шум от копита, трясък на оръжия и тъпи звуци от юмручните боеве. Гледахме как хора биваха застрелвани, промушвани и стъпковани от диви коне.

Когато детските програми свършиха и децата бяха изпратени да си легнат, Май-екс-екс беше вече с разстроени нерви.

Вечеряхме пред телевизора и продължихме да наблюдаваме криминалните истории, които бяха сменили каубоите и космическите страшилища. Бяхме подложени на по-фини форми на насилие и хулиганство.

През цялото това време Май-екс-екс си водеше бележки и поклащаше неодобрително глава. На мен ми хрумна, че той като чужденец не бе оценил мирната привързаност на семейния живот, особено когато трябваше да наплескам децата, за да отидат, да спят.

Строгото изражение на лицето на Май-екс-екс не се промени до идването на тъща ми след вечеря.

Тъща ми бе хубава жена със сребристо бяла коса. Две минути след нейното пристигане Май-екс-екс вече припкаше около нея да ѝ подава пепелника или запали цигарата ѝ и да пуска малки шеги. Като видях колко добре се разбират, почувствувах първия реален лъч на надежда за бъдещето на Земята. Не можеше ли нещата да се обърнат така, че майката да спаси Земята, както някога бе направила дъщерята?

За известно време всичко вървеше добре. Май-екс-екс развиваше една теория за космическата филология, а тъщата кимаше и отпиваше от чая, докато слушаше. Огънят в огнището припукваше и в дома ни цареше весела и уютна атмосфера. Май-екс-екс беше оставил бележника си настрана и флиртуваше с тъща ми.

И тогава дойде катастрофата.

Май-екс-екс се опули, не вярвайки на очите си, когато тъща ми му обърна гръб и се наклони към телевизора. Той се канеше да продължи дискусията, когато Кид Горилата хвана в смъртна хватка Едди Елегантния.

— Откъсни му ръката! — изписка тъща ми. — Строши му гръбнака!

Май-екс-екс наблюдаваше как борците се мамят, ритат и извиват. Очите му се бяха разширили от ужас.

— Борба — прошепнах му аз. — Жените обичат да я гледат, макар тя да не е нищо повече от един фарс.

— Удари му главата в стълба! — изписка тъща ми.

Професор Май-екс-екс стана.

— Мисля, че ще е добре да си полегна малко — каза той. Избягвайки летящите юмруци на тъща ми, Май-екс-екс отиде в спалнята за гости и затвори вратата след себе си.

Почаках малко и като не чух никакъв звук, влязох в стаята му, за да видя какво става.

Стаята беше празна, а прозорецът — отворен. Сърцето ми замря. Май-екс-екс беше избягал. Той бе поел своя път към Аднаксас и вече беше твърде късно да го спра. Ние бяхме обречени!

Един къс хартия върху нощното шкафче привлече вниманието ми. Прочетох написаното, което гласеше:

„Драги Екс-май-екс,

Аз се връщам на Аднаксас. Ужасен съм от буйността на хората и от начина, по който се забавляват. Предлагам ти следното споразумение. Аз никога няма да спомена на Аднаксас за Земята, ако ти никога не позволиш на земяните да научат за съществуването на Аднаксас. Откакто ти избяга, ние имаме нов Президекс и си живеем мирно и тихо. Побиват ме тръпки, като си помисля на какво ще заприлича нашата мила планета, ако земяните някога я открият. Сбогом завинаги. Поздрави семейството си от мен.

Май-екс-екс“.

Препрочитах съобщението отново и отново. Ние бяхме спасени!

Върнах се в гостната. Сега, когато борбата беше свършила, жена ми и тъща ми седяха спокойно и разговаряха за цените на пазара.

— Къде е приятелят ти професор Хоскинс? — ме попита тъщата.

— Трябваше да си отиде по време на борбата — отвърнах аз. — Помоли ме да ви кажа довиждане от негово име.

— Той беше един мил дребен човечец — рече тъща ми. — Но изглежда, че целият му живот е минал с нос, забоден в книгата. Не

мисля, че човек по този начин може да стигне до някъде или да постигне нещо.

— Между другото — намеси се жена ми, — готов ли си с речта си за пред Градското събрание?

Поклатих отрицателно глава.

— Нищо не ми хрумна — казах безпомощно аз.

— Е — рече жена ми, — децата са така луди по научната фантастика, а и ти самият я четеш непрекъснато, защо тогава не разкажеш за причините, поради които не са възможни междуplanetните пътешествия?

— Мила — отвърнах аз, — това е чудесно предложение. Време е да поговорим за космическите пътешествия в рамките на голите факти вместо във фантастиката. Точно аз съм човекът, който може да докаже, че са възможни.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 18,19/1986 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.